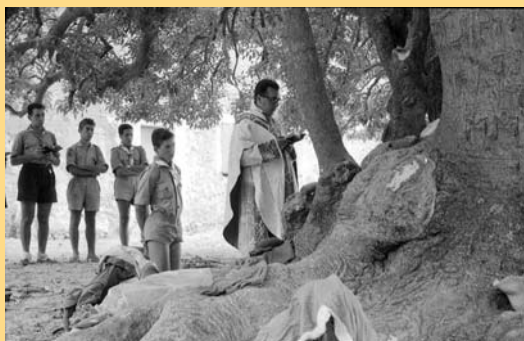

5. La vivència religiosa a l'escoltisme mallorquí

L'escoltisme mallorquí de postguerra: un moviment confessional.

Fins a l'escissió de 1975 l'escoltisme mallorquí de postguerra va ser un moviment catòlic i l'eix de la fe, juntament amb la d'educació i país, era un dels puntals de la seva orientació i del seu model formatiu. La confessionalitat de l'escoltisme recuperat per Eladi Homs no tan sols era una garantia de supervivència sota la dictadura sinó un convenciment acceptat per tots els seus membres. Però l'escoltisme va crear la seva pròpia forma d'entendre i manifestar la seva religiositat. Les entitats acollidores dels grups escoltes d'aquella època eren les parròquies però l'escoltisme no era un moviment o una associació parroquial, tenia la seva pròpia autonomia i moltes vegades els grups escoltes mantenien la seva cohesió i continuaven funcionant malgrat el canvis de locals o de parròquies. Fins hi tot sovint es donaren tensions entre els grups escoltes i els rectors per la forma d'entendre la religiositat o a causa que els escoltes col·laboraven poc amb les activitats pròpies de les parròquies.

Missa a La Trapa. Colla Weyler, del Clan Pio XII, any 1961. cedida per Josep Sabater Manresa.

La religiositat de l'escoltisme, si feim excepció de la participació els primers anys de la seva restauració, en algunes manifestacions religioses multitudinàries, es manifestava d'una forma més íntima i molt lligada a les activitats en la natura. Les litúrgies religioses de l'escoltisme consistien en alguna plegaria per acabar les seves reunions, al final dels focs de camp o en les misses a les sortides i els campaments. Alguns dels consiliaris de les unitats eren un membre més de l'equip de caps que participava del projecte educatiu global, que gaudia com els altres dels jocs i d'altres activitats i que dormia a les tendes de campanya.

Missa en el primer campament de llobatons del Agrupament Mn. Alcover, de Manacor, 1960. cedida per Miquel Julià.

La influència de l'escoltisme catòlic francès rebuda directament o a través dels escoltes catòlics catalans va tenir molta influència en l'escoltisme mallorquí de la

postguerra. La religiositat es vivia com una aventura i com un compromís i la litúrgia com una festa. La influència de l'escriptor francès Antoine de Saint-Exupéry i de la seva obra *Citadelle*, amb les seves crítiques a la religiositat tradicionals i la seva valoració de la religiositat com una aventura, es va deixar sentir entre els escoltes mallorquins de principis dels anys seixanta. A diferència d'altres moviments d'Església d'aquella època que vivien la fe indiferents a qualsevol compromís social, l'escoltisme manifestava una religiositat més compromesa socialment.

Missa al camp. De les primeres del AE Jaume I, foto cedida per Josep M^a. Magrinyà.

Les litúrgies religioses dels escoltes.

L'escoltisme va marcar també la seva influència en la litúrgia religiosa. El Papa Pius XI ja havia concedit a l'escoltisme catòlic certes prerrogatives litúrgiques com la de poder dir missa a l'aire lliure. Fins hi tot abans que s'introduïssin les modificacions del Concili Vaticà II, els escoltes mallorquins, com altres escoltes d'altres indrets, celebraven la missa a les seves excursions en plena natura, normalment amb un altar improvisat. En els campaments l'altar era una de les instal·lacions centrals i a la seva construcció es dedicava temps i s'aplicaven les millors tècniques manuals.

Missa del campament de l'amistat 1985, deixada per Antics escoltes.

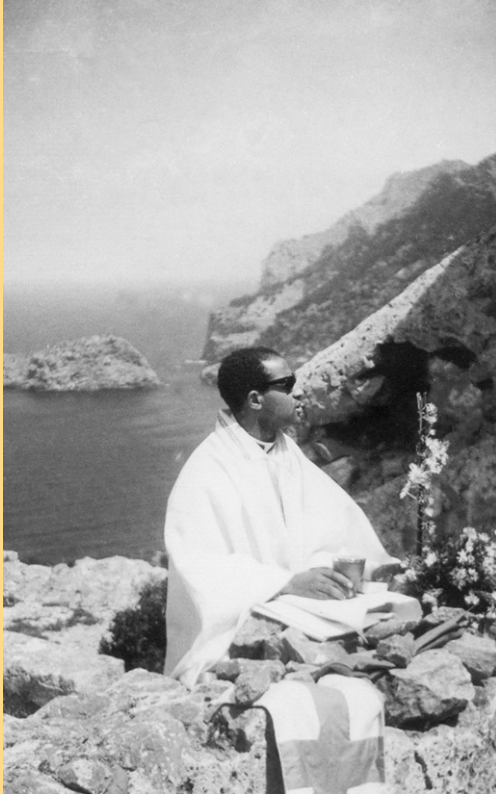
Les celebracions litúrgiques dels escoltes eren una activitat més de les que es feien a les sortides o campament i es participava en elles com en les altres activitats programant les lectures i seleccionant els cants. Els revestiments dels capellans a l'hora de dir missa eren els mínims i fins hi tot la feien vestits d'escoltes. Algunes pràctiques, com la de donar la comunió a la mà i no directament a la boca, que en aquella època representaven una autèntica revolució, eren habituals entre els escoltes.

La influència del procés de secularització.

Com en altres esferes de la societat, també els grups escoltes varen viure a finals dels anys seixanta, un procés de secularització i la confessionalitat de

l'escoltisme va començar a ser qüestionada per alguns dels seus membres. Una secularització que també va afectar a alguns dels seus consiliaris que varen deixar el ministeri sacerdotal.

El questionament de la confessionalitat de l'escoltisme va ser una de les causes i la més manifesta de la crisi que es va produir el febrer de 1975 i que va provocar l'aparició d'un moviment escolta no confessional.

Missa sortida del AE masculí Jaume I anys 70, cedida per J.M. Magrinyà.

"No oblidem que som ciutadans del món i membres de l'església i l'escoltisme es moviment d'església i, l'església es per essència i per definició catòlica, es a dir universal, i com a cristians no ens podem desentendre de la resta del món. Tenim idó l'obligació d'estar al corrent de pregar i ajudar en el que poguem, d'informar-nos i de procurar que es conegui la veritat, no solament en l'ordre espiritual, sinó en el social i el polític, tot va lligat mes del que mos pensam"

Pere M. Maioles. Cap de Branca.

Circular núm.4., abril 1964, s.p